

Arrest

nr. 257 121 van 23 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BURGHELLE-VERNET
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 5 mei 2020.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat A. BURGHELLE-VERNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd een eerste maal aangetroffen op het grondgebied op 16 juli 2016. Er werd hem op 17 juli 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Op 21 december 2016 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Verzoeker diende op 13 april 2018 een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 7 januari 2019 onontvankelijk verklaard en er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 222.991 van 24 oktober 2019.

1.4. Op 29 maart 2019 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering evenals een inreisverbod voor drie jaar. Bij arrest nr. 230.696 van 23 december 2019 vernietigde de Raad deze beslissing.

1.5. Op 5 mei 2020 werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RVV / X.

1.6. Op 5 mei 2020 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen en een inreisverbod. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Met de huidige vordering bij voorlopige maatregelen vraagt verzoeker de versnelde behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid van dit beroep.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2021 is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer,:
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel
x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 23/03/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Verdachte heeft op korte termijn in het Antwerpse 4 GSM diefstallen gepleegd Dergelijke feiten verhogen het onveiligheidsgevoel en leiden tot overlast en financieel verlies. In hoofde van verdachte getuigt het van een ernstige normvervaging Aldus wordt de openbare veiligheid emsig bedreigd Gelet op de ingesteldheid van verdachte en de afwezigheid in zijner hoofde van legale inkomsten is er gevaar op recidive Gezien de ernst van deze feiten', kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangsbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 09/01/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken De betrokkene werd gehoord op 29/03/2019 door de politie van Brussel. De betrokkene heeft verklaard een duurzame relatie te hebben en een minderjarig kind in België te hebben., T., Y. G., geboren te Elsene op 16 01.2018, Kameroense nationaliteit. Betrokkene krijgt geen bezoek in de gevangenis De betrokkene heeft op 25/07/2019 een verzoek tot wettelijke samenwoning ingediend Een verzoek tot

wettelijke samenwoning geeft geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft op 13/04/2018 (aanvullingen op 22/05/2018 en 20/01/2020) een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05/05/2020. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten. Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een partner met verblijfsrecht in België, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M. E. v. Zweden, par. 100). Betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. Betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van geweld van zijn familie. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/07/2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 23/03/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Verdachte heeft op korte termijn in het Antwerpse 4 GSM diefstallen gepleegd. Dergelijke feiten verhogen het onveiligheidsgevoel en leiden tot overlast en financieel verlies. In hoofde van verdachte getuigt het van een ernstige normvervaling. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd. Gelet op de ingesteldheid van verdachte en de afwezigheid in zijner hoofde van legale inkomsten is er gevaar op recidive. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Het inreisverbod is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05/05/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangsbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 09/01/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te

maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene werd gehoord op 29/03/2019 door de politie van Brussel. De betrokkene heeft verklaard een duurzame relatie te hebben en een minderjarig kind in België te hebben., T., Y. G., geboren te Elsene op 16.01.2018, Kameroense nationaliteit Betrokkene krijgt geen bezoek in de gevangenis De betrokkene heeft op 25/07/2019 een verzoek tot wettelijke samenwoning ingediend. Een verzoek tot wettelijke samenwoning geeft geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft op 13/04/2018 (aanvullingen op 22/05/2018 en 20/01/2020) een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05/05/2020. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een partner met verblijfsrecht in België, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze met Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E v. Zweden, par. 100). Betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. Betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van geweld van zijn familie Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 23/03/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Verdachte heeft op korte termijn in het Antwerpse 4 GSM diefstallen gepleegd. Dergelijke feiten verhogen het onveiligheidsgevoel en leiden tot overlast en financieel verlies. In hoofde van verdachte getuigt het van een ernstige normvervaling. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd. Gelet op de ingesteldheid van verdachte en de afwezigheid in zijner hoofde van legale inkomsten is er gevaar op recidive. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.”

1.7. Op 15 juni 2021 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Samen met het huidige verzoek om voorlopige maatregelen diende verzoeker eveneens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze laatste beslissing.

2. Over het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1.1. Verzoeker vraagt om voorlopige maatregelen te bevelen op grond van artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten. (...)”

Het verzoekschrift betreft echter een specifieke vorm van voorlopige maatregelen, met name de versnelde behandeling van eerder ingediende vorderingen tot (gewone) schorsing, zoals bedoeld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet:

*“§ 1 Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.
(...)”*

Uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de advocaat van verzoeker de versnelde behandeling vordert van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat ingediend werd tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 5 mei 2020. *In casu* blijkt dat op 15 juni 2021 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen. Verzoeker werd vastgehouden met het oog op repatriëring. Het is niet betwist dat de tenuitvoerlegging van die beslissing imminent is.

2.1.2. Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 1 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bepaalt dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Hoewel de Raad aanvaardt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid is aangetoond ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juni 2021, dat gelijktijdig wordt behandeld in de zaak met algemeen rolnummer RVV / X, kan ten aanzien van het bevel en het inreisverbod van 5 mei 2020 niet tot hetzelfde worden besloten.

Het hoogdringende karakter van de vordering wordt *in casu* veroorzaakt door het bevel met verwijderingsmaatregel van 15 juni 2021. Verzoeker diende hiertegen op ontvankelijke wijze een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Zo de schorsing van dit bevel wordt bevolen, is de gedwongen repatriëring opgeschort en beschikt de overheid niet meer over een geldige titel om tot gedwongen verwijdering over te gaan. Indien de vordering wordt verworpen, is het bevel van 15 juni 2021 de beslissing die wordt uitgevoerd. In beide hypothesen heeft het uiterst dringende noodzakelijk karakter enkel betrekking op het bevel van 15 juni 2021 en niet op het bevel van 5 mei 2020.

Ook wat betreft het inreisverbod van 5 mei 2020, blijkt niet dat een hoogdringende behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing vereist is en dat, indien de voorlopige maatregelen niet worden toegekend, de vordering ingesteld via de gewone schorsingsprocedure tegen het inreisverbod, onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgische grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken. De Raad wijst er ook op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat, waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. De Raad wijst er voorts nog op dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 oordeelde dat niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is. *In casu* kon verzoeker op nuttige wijze een vordering tot schorsing indienen tegen het bevel van 15 juni 2021.

De door verzoeker aangevoerde uiterst dringende noodzakelijkheid kan niet worden aangenomen. Dit volstaat om de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT